

**KARDINALOVA HOMILIJA U MISNOM SLAVLJU
SVETKOVINE UZNESENJA BLAŽENE DJEVICE MARIJE**

Marija Bistrica, 15. kolovoza 2011.

Čitanja: Otk 11,19a; 12,1-6a.10ab; 1 Kor 15,20-27a; Lk 1,39-56;

**Draga subraćo u svećeništvu,
draga braćo i sestre u Kristu,
predragi bistrički hodočasnici!**

1. I ove smo godine za svetkovinu Uznesenja Marijina kod svoje Majke Božje Bistričke. Krenuli smo na put, kako bismo se našli s Marijom tu gdje ona s Isusom uvijek pronalazi nas. I doista, možemo li danas ostati ravnodušni pred onim što se ovdje zbiva tijekom stoljeća u susretu Boga i čovjeka, pred likom Nebeske Majke? Ne možemo, a i ne smijemo, jer, suze radosti i žalosti, vapaja i nade, molitve i zahvalnosti koje su isplakane pred crnim likom Nebeske Majke, suze koje su natopile stazu ove bistričke kalvarije, svjedoče o vjeri naših predaka, naših djedova i baka, majki i očeva. Snažan je to poklad vjere kojeg moramo kao pojedinci i kao narod trajno dozivati u sjećanje i na njemu se nadahnjivati. Bez te vjere naših predaka, naših roditelja koji su prvi svjedoci vjere, nade i ljubavi, teže bi nam bilo graditi svoj osobni odnos s Bogom.

Hodočastimo k Majci koja nas je naučila hodočasničke korake. Poput nje smo povezani s Kristom, želimo nositi Krista. Kao kršćani hodimo životnim putovima,

okupljamo se u zajedništvo i prepoznajemo se u Mariji. To vrijedi za svakoga od nas kao pojedinca i za sve nas kao Crkvu, jer upravo nju, Bogorodicu, nazivamo slikom »pralikom Crkve«.

Marija je pralik, iskonska slika Crkve, jer njezino je majčinstvo proisteklo iz Duha Svetoga. Ona je pralik u izabranju, u spremnosti, u pozivu i odgovoru. U njezinu pohodu Elizabeti odražava se slika Crkve koja hodočasti tijekom povijesti, često trnovitim i neprohodnim stazama, sve do ponovnoga Kristova dolaska, do punine koja je obilježena proslavom Boga i čovjeka u Bogu. Marija očituje bît i narav Crkve, njezino poslanje koje je donošenje Kristove radosti ljudima.

2. U mjesecima pripreme na blagoslovljeni pohod pape Benedikta XVI. Hrvatskoj veoma smo blisko doživjeli Marijinu prisutnost, kada nas je u liku Majke Božje od Kamenitih vrata vodila po župama Zagrebačke nadbiskupije, ujedinjavala u molitvi i pjesmi, poticala i dovela nas na susret sa Svetim Ocem. Svoju je naklonost i čudesnu prisutnost darovala osobito po našim mladima koji su pokazali ljepotu i radost vjere, kao i oduševljenje novoga naraštaja hrvatskih vjernika. Plodovi što smo ih vidjeli ponajprije su Božji dar, ali i znak zalaganja mnogih koji u krilu Crkve odgajaju mlade vjernike, ugrađujući Evanđelje u naš društveni život. Koliko je samo ljudi reklo da su ponosni na hrvatsku mladež; da su otkrili mladost s vrijednostima koje se rijetko ističu i predstavljaju javnosti.

Zadivljen ljepotom tog susreta na Trgu bana Jelačića Sveti Otac je rekao: »Ondje sam se imao priliku susresti s novim hrvatskim naraštajem i primijetio sam snagu njegove mlade vjere, nošene velikim poletom prema životu i njegovu smislu, prema dobru, prema slobodi, to jest prema Bogu. Bilo je lijepo i dirljivo čuti te mlade kako pjevaju s radošću i zanosom, a zatim, u trenutku osluškivanja i molitve, vidjeti ih sabrane u dubokoj tišini! Njima sam ponovio pitanje: Što tražite?, ali sam im rekao da Bog traži njih prvi i više no što oni traže njega. To je

radost vjere: otkriti da nas Bog prvi ljubi! To nas otkriće trajno čini učenicima i stoga uvijek mladima u duhu! Taj je misterij, tijekom bdijenja, doživljen u molitvi euharistijskog klanjanja: u šutnji je to naše zajedno u Kristu našlo svoju puninu. Tako je moj poziv na nasljedovanje Isusa bio odjek riječi koju je On sam uputio srcu mladih« (Audijencija, 8. lipnja 2011.).

3. Na susretu s Benediktom XVI. u zagrebačkoj hipodromskoj dolini, na oltaru je pred nama bio lik Majke Božje Bistričke. Ona nas je podsjećala da nas nikada ne napušta: niti u trenucima slavlja, niti u trenucima tjeskobe i nesigurnosti. Uvijek je tu; svojim zagovorom bdije nad našom Crkvom i majčinski nas prati. Ona nas je okupila i bila s nama u predivnim danima Papina pohoda. Doživjeli smo nevjerojatno iskustvo blizine istinske vjerničke obitelji, iskustvo radosti i životnoga žara za koji su mnogi držali da se ugasio i da ga je teško oživjeti. Smijemo ustvrditi da nas je Majka Božja okupila kao raspjevanu djecu i kao jednu obitelj. Bio je to istinski predokus neba, one slave koju objavljuje današnja svetkovina Uznesenja Blažene Djevice.

Ove smo godine posebno molili za obitelj, nošeni sviješću da smo kao Crkva obitelj. U velebnome euharistijskome slavlju u Zagrebu Benedikt XVI. nam je poručio: »Dobro obitelji je dobro i Crkve. Želio bih istaknuti ono što sam tvrdio prije: 'Izgradnja svake pojedine kršćanske obitelji smješta se unutar veće obitelji Crkve, koja je podupire i nosi sa sobom. I obratno, Crkvu grade obitelji, male kućne crkve.' Molimo Gospodina da obitelji budu uvijek više male Crkve, a crkvene zajednice da budu više obitelj!«

Sveti Otac je rekao da je za njega bilo veoma važno učvrstiti u vjeri prije svega katoličke obitelji jer danas narodi čvrste kršćanske tradicije imaju posebnu odgovornost u obrani i promicanju vrijednosti obitelji. U svom osvrtu na pohod Hrvatskoj istaknuo je: »Kao u velikoj 'dvorani Posljednje večere' pod otvorenim

nebom, hrvatske su se obitelji okupile u molitvi, zazivajući zajedno dar Duha Svetoga.

To mi je omogućilo istaknuti dar i zauzetost zajednice u Crkvi, kao i obodriti bračne drugove u njihovu poslanju. U našim danima, dok se nažalost konstatira sve veći broj rastava i razvoda, vjernost bračnih drugova je postala sama po sebi značajno svjedočanstvo Kristove ljubavi, koja omogućuje živjeti brak zbog onog što on jest, to jest zajednica muškarca i žene koji se, s Kristovom milošću, uzajamno ljube i pomažu čitav život, u radosti i žalosti, u zdravlju i bolesti.

Prvi odgoj u vjeri sastoji se upravo u svjedočenju one vjernosti bračnom savezu: iz nje djeca bez ijedne izgovorene riječi uče da je Bog vjerna, strpljiva, smjerna i velikodušna ljubav. Vjera u Boga koji je ljubav prenosi se prije svega svjedočenjem vjernosti bračnom savezu, koja se nekako prirodno pretače u ljubav prema djeci, plodu te zajednice. Ali ta vjernost nije moguća bez Božje milosti, bez oslonjenosti na vjeru i Duha Svetoga.«

Očeve i majke naših obitelji Papa je na zagrebačkom hipodromu očinski pozvao ovim riječima: »Dragi roditelji, trajno se obvežite učiti svoju djecu moliti, i molite s njima; približite ih sakramentima, osobito Euharistiji..., uvedite ih u život Crkve; u intimi doma nemojte se bojati čitati Sveto pismo, obasjavajući tako obiteljski život svjetlom vjere i hvaleći Boga kao Oca. Budite poput male Dvorane posljednje večere, poput one Marijine i učenika, u kojoj se živi jedinstvo, zajedništvo, molitva!« Dragi roditelji, neka te riječi Svetog Oca postanu vaš bistrički zavjet.

4. Braćo i sestre, u svome se kršćanskom pozivu, posebno roditeljskom, možemo prepoznavati u Mariji. Nije li i nama kao navjestiteljima vjere, kao svjedocima Kristove ljubavi u odgajanju djece i mladih, kao odgovornima za promicanje pravednosti u društvu povjereno da upućujemo na Krista? Ne trebamo

se bojati niti se smijemo sramiti svoje pripadnosti Crkvi; čak ni onda kada to nije lako; ni onda kada smo izloženi pogrdama. U Mariji se prepoznajemo i kao trpeća Crkva, jer ju susrećemo kao Majku boli i žalosti.

Ona pati u progonstvu svoga Sina, u osudi i njegovu raspeću na križu. Njezino srce probada mač; njezina je duša ranjena kada vidi razdor i neslogu svoje djece. Njezine suze oplakuju mrtvo Kristovo tijelo koje drži u naručju svoje čvrste vjere, u krilu zagovora, da ne bismo mi, zajednica vjernika, otajstveno Kristovo tijelo, postali beživotni. U boli, sućutnom šutnjom majke, ona nosi nadu u Gospodara života i povijesti kojom ne ravna mržnja, nego Božje obećanje ljubavi.

5. Draga braćo i sestre, u današnjem evanđelju čuli smo Marijin hvalospjev. Usklik je to zahvalnosti žene koja se usudila odgovoriti na Božji poziv. Sadržaj Marijina hvalospjeva ostvarenje je njenog nadanja koje je cjelokupno bilo oslonjeno ni na što drugo, do li na samoga Boga. Usklik je to pun pouzdanja i nade. Nade koja se ne temelji na propadljivim stvarnostima, nego na osobnoj angažiranosti u Božjem planu spasenja. No, teško ćemo razumjeti veličinu Marijina odgovora na Božji poziv ako se ne zaustavimo upravo na njemu.

Kao i mi ljudi današnjice, zaglušeni bukom sa svih strana, i Marija je osjećala strah pred Božjim pozivom. I Marija se u svom srcu pitala, kakav je to poziv koji joj Bog upućuje. Što on donosi sa sobom? Koje žrtve iziskuje? No, na svoja pitanja nije tražila odgovor u krhkim sigurnostima svijeta koji ju je okruživao, nego je svu svoju sigurnost položila u Božje ruke i njegovo obećanje. To Božje obećanje jest Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek. Njegovim rođenjem od Djevice Marije Bog osobno ulazi u ljudsku povijest ostvarujući svoje obećanje dano tolikim prorocima i pravednicima o konačnom spasenju čovjeka. To obećanje ostvaruje se u Crkvi i danas. I danas Bog svakoga od nas poput Marije poziva da sudjelujemo u njegovom planu spasenja.

Dragi vjernici,

živimo u vremenu raznih proturječja u kojima nam nije lako odgovoriti na Božji poziv. Zasiurno, nije lako biti Isusov učenik, biti dio Isusove Crkve i ugrađivati sebe u njezino tijelo. U tom nastojanju pokušavaju nas omesti različiti glasovi, podmetanja i laži koje se opetovano ponavljaju kako bi se razorilo zajedništvo i osporilo istinu. No, iz duge povijesti spasenja znamo da se Bog ne objavljuje u razornim olujama, u nepodnošljivoj buci, nego u svježini lahora. U pjesmi pastira. U tišini betlehemske noći. U iskrenim suzama hodočasnika koji u ovom bistričkom i mnogim drugim svetištima diljem naše Domovine stoljećima dolaze Mariji moleći njen majčinski zagovor.

I nama Bog, kao i Mariji, progovara u tišini srca. U našoj spremnosti da u ljubavi koja želi i traži dobro drugoga ostvarimo i iskusimo smisao života kao što nam je to rekao Sveti Otac. Na tom putu kao Crkva nismo sami. Pred nama, kao putokaz i svjetlo u tami, svijetle mnogobrojni primjeri svetačkog života. Jedan od njih je najsvjetliji lik Crkve Božje u Hrvata blaženi Alojzije Stepinac. Njega je, čega se mnogi od vas sjećate, upravo na ovom mjestu, 3. listopada 1998. godine, blaženi papa Ivan Pavao II. proglasio blaženim.

Taj događaj jedinstva Crkve ne možemo i ne smijemo zaboraviti. Papa Benedikt XVI. 5. lipnja ove godine u zagrebačkoj katedrali pozvao nas je da svoj pogled upremo u svetački primjer bl. Alojzija Stepinca. Zasluge toga nezaboravnoga biskupa, rekao je Sveti Otac, »bitno proizlaze iz njegove vjere: u svojem je životu uvijek čvrsto upravljao pogled na Isusa i Njemu se uvijek suobličavao, sve do toga da je postao živa slika Krista, pa i Krista patnika. Upravo zahvaljujući njegovoj čvrstoj kršćanskoj savjesti, znao se oduprijeti svakom totalitarizmu, te u vrijeme nacističke i fašističke diktature postao braniteljem Židova, pravoslavnih i svih progonjenih, a potom, u doba komunizma, 'odvjetnik'

svojih vjernika, napose mnogih progonjenih i ubijenih svećenika. Da, postao je 'branitelj' Boga na ovoj zemlji, jer je postojano branio istinu i pravo čovjeka da živi s Bogom«.

Braćo i sestre, i danas je Crkva u Hrvatskoj pozvana na jedinstvo kako bi se suočila s izazovima u promijenjenom društvenom okruženju. Kao Crkva pozvani smo ugraditi se u život našeg društva, biti, ako je potrebno, i znak osporavan, ali čvrsti i nepokolebljivi u borbi za istinu o Bogu i čovjeku. Na tom putu ne smiju nas pokolebati nikakve prijetnje i nikakvi sebični interesi, jer znamo, naš temelj nije nekakva materijalna i propadljiva stvarnost, nego sam Bog. U tom nastojanju moramo biti poput Marije, otvoreni Božjem pozivu, spremni zakoračiti i u nesigurnost kako bismo zadobili nepropadljivu Božju sigurnost.

Kao Isusova Crkva, ne smijemo se bojati buke koja nas okružuje. Ne smijemo se bojati ni istine o nama samima, jer tek u otvorenosti i stalnom propitkivanju svojeg djelovanja u svjetlu istine i pravednosti možemo primijetiti ono što nas kao zajednicu razara, vodi na krive putove i udaljuje od cilja.

6. Dragi vjernici, tijekom naše povijesti nije nedostajalo bolnih trenutaka, niti smo bili lišeni kušnja i trpljenja. Nije nam nepoznato da svako vrijeme za Crkvu donosi neki novi oblik starih izazova. Posljednjih smo tjedana u Hrvatskoj kao Crkva izvrgnuti valu izražavanja mišljenja, zauzimanja stavova, unošenja pomutnje i nezdravih odnosa. Na nama je da se sa svime suočavamo vjernički, u duhu Isusa Krista; da preispitujemo na koji nam je način djelovati, govoriti, da sačuvamo jedinstvo, kako ne bismo iznevjerili najveće blago koje nam je Bog podario, a to je ljubav njegova Sina.

Za blagoslovljenog Papina pohoda sve nas je zadivila šutnja, kao nutarnji stav i kao ozračje. Marija je žena koja je u tišini srca znala razmatrati otajstvo koje joj je povjereno. Upravo u trenucima kad se olako i neodgovorno razmeće

riječima, trebali bismo od Marije učiti vrijednost riječi i šutnje; razmisliti kada to naša riječ ne govori i ne pomaže Crkvi, kada joj šteti; a kada to šutnja govori više od svih naših rasprava.

Istina je da nas najviše treba zabrinuti kakvi smo mi, vjernici, bez obzira koliko na naše živote utjecale okolnosti i ljudi koji nam nisu skloni. I svakoga se dana nalazimo pred svojom savješću, moleći od Boga svjetlo njegova Duha, da ne budemo sebični i da ne previdimo Božju volju. Zato smo i danas ovdje: da kao Crkva molimo zagovor Blažene Djevice Marije, da imamo pouzdanja u Boga i da se ne bojimo nikakvih protivština. Pozivam vas, stoga, da molimo za Crkvu, za naše jedinstvo i zajedništvo, a osobito da ovih dana molimo za Svetoga Oca, koji je od dijela hrvatske javnosti doživio uistinu bezobzirne napade i nevjerojatno očitovanje mržnje. Pozvani smo moliti zadovoljštinu za nanesene uvrede prije svega Bogu, ali i Crkvi i Svetom Ocu. Učimo biti ponizni i osjetljivi za dragocjenost crkvenoga zajedništva.

Mi to prepoznamo i ne smijemo dopustiti da se nad našu Crkvu i nad našu Domovinu i u naše živote uvuče privid. Taj je brižno građeni privid velikim dijelom raskinut upravo tijekom pohoda pape Benedikta XVI. Hrvatskoj. Bog progovara i u našim danima. Zahvaljujemo mu za to u iskrenoj molitvi za našu Domovinu i za našu odlučnost da je kršćanski izgrađujemo. Ostanimo zagledani u puninu sjaja što ga danas slavimo u Bogorodici Mariji.

7. U svim nejasnoćama i teškim trenucima pojedinačnim, obiteljskim i šire zajednice; u suočenjima sa silnim nepravdama i poteškoćama koje najteže pogađaju najsiromašnije članove našega društva, mnoge obitelji i mlade; u nametanju sve nehumanijeg društvenog ustrojstva kojemu je jedina svetinja gomilanje profita, kao vjernici pristupamo Bogu, dolazimo k Isusovoj i našoj Majci Mariji. Riječima Knjige Otkrivenja naviješten nam je susret otajstva života i

otajstva zla. Žena koja rađa slika je Crkve, a u slici Zmaja nalazi se sažetak svih sila prisutnih u povijesti, uperenih protiv čovjeka i njegovih nada; sila koje neće moći spriječiti Božji plan spasenja za čovjeka. Srdžba i snaga kojom Zmaj nasrće na ženu i njezino Dijete upućuje na oštrinu sukoba s kojim će se vjernici trajno suočavati, ali sa sigurnošću da trpljenje donosi plod pobjede.

Božji zahvat u povijesti kojim spašava Dijete uvijek je prisutan i Bog svojih ne ostavlja. Izniman Božji zahvat očituje se posebno u obratu vrijednosti i životnih težišta, onako kao što u svome hvalospjevu pjeva Marija: »Silne zbací s prijestolja, a uzvisi neznatne.« Bog vraća čovjeku njegovo dostojanstvo, blagoslov i radost svoga najuzvišenijeg stvorenja. Upravo to nam je potrebno. Ovdje pred svojom nebeskom Majkom stojimo kao Božja djeca, misleći na sve kršćane, zahvalni za raznolikosti unutar Crkve u kojoj nitko nije stranac i u kojoj se susreće bit života, pozvana živjeti radost neba.

Marija pjeva svoj hvalospjev sa svima koji osjećaju tugu i tjeskobu, sa siromašnima koje svijet odbacuje i proglašava nepoželjnim. No, upravo oni, ponizni i otvorena duha čuvaju živom nadu u obnovljenome svijetu, iako još uvijek u nejasnoćama i životnim nesigurnostima. Pouzdajemo se u Gospodina i u tvoj zagovor, Majko Božja Bistrička! Primi našu molitvu i ne ostavi nas, nego nas primi u krilo zajedno sa svojim Sinom, da vidimo sjaj njegova križa i uskrsnuća i ljepotu proslavljene Crkve! Amen.